

'Απ' Όληα

Το Σύμβολόν μας : ΔΙ' ΟΛΙΓΩΝ ΠΟΛΛΑ

* ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ *

Η Α. Α. ΜΕΓΑΛΕΙΟΤΗΣ Ο ΣΟΥΛΤΑΝΟΣ ΜΕΧΜΕΤ ΡΕΣΑΤ Θ' Ε'

(ἐπὶ τῇ ἐνκαιρίᾳ τῆς προσεχούσας εἰς Μακεδονίαν περιόδου τοῦ).

ΠΟΛΙΤΙΚΟΝ

ΔΕΛΤΙΟΝ

ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΑΙΘΕΡΑΣ!

Εν σκηνωπόν απόγευμα της παραλίου-
της έβρουμδος εδρεθην δοξηνημειν: οπισω
απο μιαν θολην βιτριναν ενος καφετειου και
μη εχων τι να κωμο, ξεφυλλισαν κειτοι πε-
ρισκοι, το οποιον εδρεθη τυχαίως επανω
εις το τραπέζι μου. Έξω έβρεχε διαρκώς,
εκενυριστικά.

Ητο πολυ σκηνωπόν το απόγευμα αυτό,
σκηνοπώτερον δ' εφαινετο εις εκεινους, οι
οποιοι εδρεθονται, χωρις να θελουν, μέσα
εις μιαν πνιγραν αμφοσφαιραν καφετειου,
χωρις κανενα συντροφον η φιλον. Αι μεγα-
λυλαι σκέψεις ησαν ετοιμοι να κυριευσουν
την ψυχην μου.

Αιφνης κειτοις με πλησιάζει. Όταν τον
ειδα ανεπευσε. Θ' αλλαξη ολιγον η σκηνο-
γραφία, εκπέφην, και τον υπεδέχην με
χαράν.

— Τι γίνεσαι; μου λέγει, χαρόν ειχα να
σ' ανταμώσω... αλλά και έχεις, σε βλέπω
σκηνοπώτον... δεν είναι βέβαια το δυστύ-
χημα το άεροπλάνου, το όποιον σε κάμνει
να λυσιθάς.

— Τωσ' όχι, αλλά μήπως είναι και μικρόν
από το δυστύχημα; ένας ύπουλος σκοτωμέ-
νος, εις πρωθυπουργός πληρωμένος και κοι-
μαί έξηγηται μωλωπισμένοι... φρονείς ότι
είναι μικρό;

— Ναί, είναι άξιον να λυπηται κανείς και
εγω ακόμη λυποίμαι, που να σου πω την
αλήθεια δεν είμαι και τόσοσ ενάσθητος, εν
τούτοις λυποίμαι, λυποίμαι περισσότερο
από σε, όχι όμως δι' εκείνον που έφρονεθή-
σαν η έλληνοθήσαν σ' εκείνο το δυστύχημα
λεποίμαι άσχετός εκείνους, οι όποιοι έπεξη-
σαν, εκείνους, οι όποιοι είναι ύποχρεωμένοι
να λήσουν.

Τόν παρηγορησα με απορίαν εις τοις
οφθαλμούς χωρις να του είπω τίποτε. Έξω
η βροχή βαρεία, εκνευριστικά ξερολούθει να
πίττη.

— Άπορείς βέβαια. Λοιπόν σε λέγω με
τόν κατηρηνηματώτερον τρόπον, ότι άνω-
βώς εκείνοι, οι όποιοι έπέσυν από τέτοια δυσ-
τυχήματα η από άλλα παρόμοια η μη, ναί,
έκείνοι που είναι ύποχρεωμένοι να λήσουν,
εγω, σ' και όλος αυτός ο κόσμος, είναι δυστυ-
χεις, είναι διά κληίμον έξ αιτίας της θέσεως,
εις την όποιαν μίς άφνιπ και μίς όρζει επι-
τακτικά η προόδος.

— Δεν σ' καταλαμβάνω, του παρηγορησα.
— Με καταλαμβάνεις πολύ καλά, είμαι βέ-
βαιος μάλιστα ότι η ψυχή σου αισθάνεται
κλίματα την κατάσταση, η όποια έδμησθη-
γίθη γύρω μας. Δεν σου συνέβη καμμία
φορά να μεγαλλοήσης χωρις να είσευης το
διατί;

— Πολλάς μάλιστα.
— Λοιπόν άφορμή της μεγαλλοίας σου
αίτις είναι η συναίσθησις, την όποιαν έχεις,
έστω κα λεληθώς, ότι είσαι δυστυχής και
μαζί σου όλη η ανθρωπότης.

— Και διατί αυτό;

— Προς χάριν της όραίας θεάς μας, εις
την όποιαν με μανία θεολογήτου του δε-
καίου πεταχον αιώνος προσφέρωμεν ως θυ-
σίαν αυτήν την ύπαρξιν μας, αυτήν την εύ-
τυχίαν μας, ναί, χάριν του φοβερού αυτού
Μεμονά, τον όποιον ονομάσαμεν μ' έν γλυκύ
όνομα και τον αποκαλούμεν τρυφερότατα
πρόδοον...

Ο φίλος μου εκνευρώσασεν. Έξω η βροχή
βαρεία, εκνευριστικά ξερολούθει να πίττη.

— Δεν είμαι υπερβολικός, φίλε μου, αυτά
δε σου λέγω είναι η μόνη αλήθεια, αδιά-
φορον αν δεν θέλωμεν να την δεχθώμεν η
πρόδος μίς έφερεν όλην την μεγαλοπρέ-
πειαν της επιβολής, αλλά και όλην την δυσ-
τυχίαν, την αδυναμίαν και την εξάντησιν.

— Νομίζω ότι πολύ άδικως την πρόδοον,
η όποια μίς έχομεν τόσα καλά.

— Και δεν μου τά μετράς, σε παρακαλώ,
τά καλά της;

— Τα μέσα της συγκοινωνίας, το φωτι-
σμού, της ειςχερούς βιομηχανίας, της κινή-
σιον δυνάμεως, η θαυμασία πρόδος των
επιστημών, μαί με τόσα άλλα πράγματα,
φρονώ ότι βαρύνουν πολύ.

— Ναί σ' αυτό συμφωνώ, συμφωνώ ότι
βαρύνουν πολύ επί της δυστυχίας της ανθρω-
πότητος.

— Όχι δά! έφώναξα.

— Παρακολούθησε τάς σκέψεις μου και σε
παρακαλώ επέ μου που έχω άδικον: Έν
πρώτοις μου είπες τά μέσα της συγκοινωνίας
και την πρόδοον της βιομηχανίας, τά έννοα
καλλίστα! αλλά νομίζεις ότι έφείλθουν εις
τίποτε την ανθρωπότητα; αι θαυμάσια μη-
χαναί κατασκευάζουν ταχύτητα και εις την
ταχύν, είναι αλήθεια, όσα χρειάζεται ο άν-
θρωπος, αλλά μήπως δι' αυτό δεν έστένησαν
αί αυτοί την άνετον εργασίαν, μήπως δεν
τόν ενέδειξαν μέσα εις αντίλια εργασίαν,
μήπως δεν τον υπερέσσαν να δουραταται
νύκτα και ήμεραν την βρομικράν αιδάλην
των δορυμένων και ν' άναμνη ότι τά όλητη-
ριώδη άετια, μήπως η «θαυμασία μηχανή»
δεν έδωκε τόσους άεργους εις τους δρόμους
διά ν' ακολουθήσουν το έπιπρόσωπο του αλή-
του και των άπας;

— Υπάρχουν όμως και στάδια...

— Όχι, φίλε μου, βλέπεις την λυπουσαν
μηχανήν, η όποια με καταλαμπούσιν τρο-
βίαια έκτελει το έργον της και τρώει εις την
«όραϊν πασάδον» και μ' όλα ταύτα αυτή η
λαμπρότης του γυλίδος ξερολούθει με την
μύλλον αποκουστικήν των ημίων παύση-
σιν. Η πρόδος, δια να παρουσιάσιν έπ' όσον
το μέταλλον, παρημύνησε τάς ψυχάς, επάν
αίται να μη είναι τόσοσ, όσον έφαινο, πολύ-
τιμοι. Αλλά ως άμνησεν αυτό. Μου είπες
και διά την ειςτάτην των συγκοινωνιών, την
δυναμίαν. Γιατί το Παρίσι έστιν η Μαδρίτη
την χλίστα έκτων έξήκοντα τοις χιλίοις τοις
όποια άνασε διεταράχθη εις ήμέρας αλο-
κλήρους, τώρα εν άεροπλάνου τα διατρέχει εις 41
και μόνον ώρας. Έκπληκτικός, θα μου εί-
πης και σ' έννοα, αλλά τοις δεν θα είπω
πως ποτέ να άναμνη: ποίαν άποκομικήν
επίδρασιν έχει αυτή η συντομία. Συλλογήσιν
τόν άλλοτε ο βίος ήτο μακρότερος, ο άδελφός
έξη περιούσιον και χωρις να χύση μεγάλη
πράγματα έμπορούσε ν' άφαιρήσιν και άνω-
τάς ήμέρας διά τά ταξείδια του, ενώ τώρα
που τά μέσα έγιναν συντομώτερα και αι απο-

στάσεις συνεμύθησαν, τώρα άνωβώς έξο-
δεύει περισσότερον χρόνον διά τά ταξείδια,
διότι και η ζωή του συνεμύθη έκαισθητός.
Τί, άλλως τε, είναι προτιμώτερον: να ζω ήγής
και ρωμάλως 100 η 150 χρόνια και ως έξο-
δεύω 1 μήνα διά τά ταξείδια έως την Μα-
δρίτην η να ζω μόνον 20-30 χρόνια και να
έξοδεύω διά τον ίδιον δρόμον 15 ώρας;
Βλέπεις ότι η αναλογία δεν είναι όπως εδής
την φανταζόμεθα.

— Αλλά είς τίπτημα;

— Με κάμνεις να γελώ. «Αν ύπόσχη ήχο-
στος γνώσις διά τον άνθρωπον, αυτή είναι η
γνώσις μερικόν έπιστημών. Τί μ' όφελει ότι
η χειρουργική προσόδους καταπληκτικά και η
παθολογία ειρε δυο νέα φάρμακα; Δεν φρο-
νείς ότι κάθε πρόδος της έπιστήμης είναι
και μία απόδοσις της αθλιότητος μας; Εδρί-
σεται το έλξησιν κάποιας άσθενείας, σπου-
δαία πρόδος αναφωνούμεν, αλλά δεν θα ήτο
προτιμώτερον να μη εδρίσκη το φάρμακον
αυτό ποτέ, άφού δεν θα υπήρχε και η άσθε-
νεια; Εδρίσεται το φάρμακον της συφιλίδος
η του καρλίνου, όσα υπάσχουν αι βρομικραι
αυται άσθενείαι» που βλέπεις λοιπόν την
πρόδοον;

— Και όμως θαμνίζομεν αυτό...
— Χωρις λόγον, χωρις λογικήν. Μαθε,
φίλε μου, ότι η πρόδος αυτή μίς ήλασε τάς
συνθήκας του βίου, μίς έξείνασε τά νεύρα,
μίς έξείνασε την χαράν και την γνησίαν από-
λαυσιν του βίου, σιγά-σιγά χάνομεν ό,τι
μετά στοργής ήγάγησαν οι πατέρες μας: την
οικογένειαν, τον έρωτα, την καλλιτεχνίαν, γι-
νόμμεθα νάνοι, άσθενικά όντα, φανταστικά
έξήμερα, ένθ' όσον αι μηχαναί, τάς όποιας
ήμεεις δημιουργώμεν, είναι όγκώδεις, είναι
αλόνοιο.

— Η πρόδος λοιπόν έπιδρά επί της καλ-
λιτεχνίας και επί του έρωτος;

— Βέβαια, είναι τά πρώτα και τά άγνώτερα
θύματα της: ποίος άπών από του ύψους του
αεροπλάνου του θα ρίψη μια ματιά προς έν
ώραιον τοπίον, άφού το πόν θα του φαίνεται
συγκυνημένον και άστον; ποίος άπών θα
εμπροσθ' εν σερβίσι εις τά γλυκά κατὰ της
εομμένης, άφού και εκείνη θα τα έχη κινήσει
εις τά μάτια η κίνησις διαπύρα του καφέτου
της και η ίδια θα έχη άσσει την κομψότην
της μέσα εις την πλατεϊαν και γωνίαν του
σώφου και της άδριατικής περφόρας;

Δεν άπηντηράτισα εις την ερώτην του,
διότι δεν ήδυνάμην.

Ναί, φίλε μου, επανέλαβεν, αυτή είναι
η πρόδος σου, εκενυριστική δοξηνημειν δια
να σκορπίση την καταστροφήν και το πένθος,
κατασκευάζει άεροπλάνα δια να μας φέρη
γρηγορότερα κοντινές η νεκρούς άδιαφορον
εις την Μαδρίτην, αλλά παντοτε δυστυχείς,
αλλά παντοτε μακριά θύματα... Ίδου λοι-
πόν διατί και οι εκείνους που έπέσυν, εκεί-
νους που είναι ύποχρεωμένοι να λήσουν.
Έξω άδικον.

Δεν του άπηντησα, Αλλά έφώναξα όσον
κουρασμένος το βλέμμα. Τα φώτα έχον άνα-
ψει το ποίον και η βροχή είχε διακοπή,
αλλά ο αέρας έπαινε ό όλος, ήρεος, σκεπτι-
κός, άσπρος. Έσκημάθη έσπαστο το χέρι του
φίλου μου και τον άγκυρα.

«Ημην σκηνοπώτος και βιομήτορος. Ητο
άσπας η έπίδρασις του καιρού η αποτέλεσμα
των λόγων του παραδόξου συνολητού μου!

Θ. Κ. Μ.

ΚΥΡΙΑΚΗ ΟΜΙΛΙΑ

Ο ΥΙΟΣ ΤΗΣ ΑΠΩΛΕΙΑΣ

Πόσον μεγαλλοκώς μεγαλοπρεπής είναι
η αύριανή του Ευαγγελίου περικοπή! Ο Χρι-
στός, ολιγον πρό του πάθους του, ολιγον πρό
του έπισπαραγής το έργον του δια της μεγα-
λής θυσίας, ύψώνει τοις οφθαλμούς εις τον
ουρανόν και άρχίζει την αγίαν του προσευ-
χήν: «Πάτερ, έλάνθεν ή ώρα...»

Όντως ή ώρα, η φοβερά του μυστηρίου
ώρα, έφθασεν, ο δέ Ιησούς ήθεώρησε καλόν
να λογοδοτήσιν, οίτως ελπίαν, πως τον πατέ-
ρα του και με δύο λέξεις ν' αναφέρει την μεγα-
λην αποκαλύψιν, την όποιαν έκαμεν εις τον
κόσμον. Αναφέρει παρηγόρως ότι οι μαθη-
ται του ένοιωσαν τάς μεγάλας αληθείας και
έτήρησαν τους λόγους του. Τέλος παρακαλεί
περι των μαθητών και περι των πιστευσάντων
εις αυτόν, αναφέρει τούτους επό την προστι-
σίαν του Πατρός, εις τον όποιον και πορεύεται.

Εις τοις λόγους τούτους του Χριστού μια
μεγάλη διαφαίνεται πικρία, μια ψυχική όδυνή,
όταν, αναφέρον οίτως περί της εσθιαθείας
των μαθητών του, αναφωνεί: Οδδεις εξ αυ-
τών άπόλετο ελμυ ή υλός της άπωλείας.

Ναί, ο υλός της άπωλείας είχαν αποσκη-
τήσει από το έλκεμα του Χριστού ποίμνιον,
παρα τίς προσπάθειάς Έκείνου, ο υλός της
άπωλείας άρεθή εις την φοράν της αθλά-
σης του, και, άνικανος να δεχθή την Μεγά-
λην αλήθειαν, απέστινσεν αυτήν, κυλισθείς εκ
νέου εις τον βόρβορον, άπ' ου άποσιπίσθη.

Τότε ο Χριστός όμιλει περί του προδότου
μαθητού, άλλ' ο Ιούδας δεν είναι τίπος άγνω-
στος εις την Ιστορίαν της ανθρωπότητος,
ήσθησε πάντοτε, και πάντοτε, κατά το μάλλον
ή ήττον έπιτυχώς, έπετίσσε το μυσάρον του
έργον. Αν οβήσωμεν εν τυχαίον βλέμμα επί
της Ιστορίας της Έκκλησίας ήμων και του
Έθνους, θα ίδωμεν ότι έκαστη έπαχί είχε και
τόν ενόν της άπωλείας, από τους μεγάλους
αίρετικούς της θρησκείας μέχρι των προδο-
τών της πίστεως και της πατρίδος, από των
Έρλιατών και Πανσλαβικών μέχρι των έξωμο-
τών και άρνησιθρήσκων, θα ίδωμεν ότι υπήρ-
χουσι διάφοροι τύποι ενών της άπωλείας,
θα ίδωμεν ότι αι τωσάται άσθενείαι ηνχαί
εφρίσκουσι πολλαπλάς και ποικίλας έπιηλώσεις.

Αλλά μήπως δεν υπάρχουν και σήμερα;
Έν βλέμμα γύρω μας και άρκει να τους απο-
καλύψωμεν. Κάθε άνθρωπον, τον όποιον βλέ-
πετε ηυχώς και χαλαρώς προσκείμενον εις
την θεοσκείαν του και το πάτρια, κάθε άνθρω-
πον, ο όποιος πότε μέν φανερός, πότε δε και
αδής, ορπάει και έν βέλος περιφρονησεως
προς τά τίμια της θεοσκείας και του Έθνους,
μάθετε να θεωρήτε ως πραγματικόν υιόν της
άπωλείας, ως σύγχρονον τύπον του άθλίου
έκείνου προδότου.

Θωρήσατε αυτόν ως τον έπιφοβώτερον και
άπεχθέστερον έχθρόν. Η χριστιανική άνοχη
και άγάπη παρεξηγείται πλέον έδω άρνηθή-
τη την και άμεινότες τον διά της περιφρονή-
σεως και του άποτροπισμοϋ. Αν δι' αυτών
δεν σωφρονισθή, θα μνή πάντοτε τοιλάχι-
στον έστιγματισμένους υπό του Έθνους.

ΛΙΟΛΟΓΗΤΗΣ

Η Όθωμανική Βουλή σήμερα συνέρχεται
εις την τελευταίαν συνεδρίαν αυτής της πε-
ρίόδου ταύτης. Οι βουλευται κατά της τελευταί-
ας ταύτας ημέρας έπίδειξαν άρεσκτον ζήλον
προς δρῶσιν. Κατωρθώσαν να ψηφίσωσιν όλα
τά υπό της Κυβέρνήσεως κριθέντα ως έπι-
γοντα νομοσχέδια. Όπώ την παρελθούσαν
Κυριακήν εγένετο δεκάτις δ υπό της Γερου-
σίας τροποποιηθείς προνομολεγετιμός των δη-
μοσίων Έργων.

Την δευτέραν συνεζήτηθη η ερώτησις των
βουλευτών Άλη Τζιναλή και Λαφής Έδρα-
χην περί της διακρίσεως της Ρωσίας. Κατά
την συζήτησιν ταύτην παρίσταντο ο Μ. Βεζύ-
ρης και οι ύπουργοί των Έξωτερικών, των
Μεταλλείων και Δασών, και των Οικονομικών.
Μετά της αγορεύσεως των ερωτώντων, ο Ριζάς
πασάς προέβη εις κατακλήσεις έξηγήσεις,
δηλώσας ότι ο προσεδέσιν της Ρωσίας δεν
επιδόκειν γραπτήν διακρίνωσιν, αλλά μόνον
προσέδωκε τίνας άνακρινώσεις έκαμεν, ατι-
νες δεν συμφωνούσι κατά το πνεύμα προς τα
δημοσιεύματα πρακτορείου τινός. «Ημείς,
άπαντάντες, είπεν ο ύπουργός, παρατηρήσα-
μεν ότι καλλίτερον θα έπρατε το Μαυροβού-
νιον, αν άφώλιζε τους διερχομένους τά σύ-
νορα Μαλίσσρούς, διεδεκιάσμεν δε ότι
σούδνα κατ' αυτό το σκοπόν έχομεν». Τας δη-
λώσεις ταύτας έπιηκολούθησαν αι του Μ. Βε-
ζύρου, όστις προσέθετεν ότι τά έκτακτα στρα-
τιωτικά μέτρα, άτίνα έλήφθησαν εις τά σύ-
νορα του Μαυροβουνίου, εγένοντο δια να
παρακολουθή η έπιεξαινωθείσα άνωμύς των
Μαυροβουνίων εις το κίνημα.

Μετά τάς δηλώσεις ταύτας, η Βουλή έψή-
φισε το τακτικόν του βουλευτού Χαϊό βέη,
δι' ου έκηρύχθησαν άπαρκείς αι δηλώσεις του
πρωθυπουργού, έξεργάετο δε έμπιστοσύνη
εις την Κυβέρνησιν. Επί 183 παρόντων, η
Κυβέρνησις Ελαβέν 136 λευκάς ψήφους, 47
άποσχόντων της ψηφοφορίας.

Κατά την αυτήν συνεδρίαν αναγινώσκον-
ται τά τακτικά των βουλευτών Σμύρνης κκ.
Καρολίδου και Έρμανουηλίδου διά το Μη-
τροπολιτικόν ζήτημα τά τακτικά εγένοντο
δεκάτις.

Τας επομένας συνεδρίας άπησχόλησεν η
έπιψηφισις του προνομολεγετιμοϋ, η συζήτησις
περί του Μονοπωλείου των Καπνών, περί του
όποιου άπεφασίσθη έπως άνακληθή διά την
προσέχην βουλευτικήν σύνοδον όμοίως ανε-
δλήθη και το περί όδων της Μ. Ασίας προ-
νόμον Τσάστερ.

Η Έλληνική Βουλή εξακολουθεί είσέτι
εργαζομένη και θα εξακολουθήσιν. Μετά την
αναθεώρησιν του Συντάγματος, έπελήφθη της
νομοθετικής εργασίας, συμφωνώς δε προς
τάς δηλώσεις του Βενιζέλου, η διάρκεια της
διπλής Βουλής θα είναι βραχεία, διότι τότε
μόνον θα διαλυθή, όταν έπιψηφισθή όλόκλη-
ρον το νομοθετικόν πρόγραμμα της Κυβερ-
νήσεως.

ΔΙΠΛΩΜΑΤΗΣ

Γ. Σ. ΓΑΒΡΙΗΛΙΑΝΕ

ΑΝΟΙΚΤΗ ΕΠΙΣΤΟΛΗ

ΓΟΥ

'Ασ' Όλα

ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΦΙΛΟΥΣ ΤΟΥ

Αξιόγραφος αναγνώστρια,

Φίλτατε αναγνώστα,

Εάν αυτήν την στιγμή λαμβάνω την πένναν δια να σε απευθύνω την επιστολήν ταύτην, το κάμνω δια να σ' ευχαριστήσω μίαν ακόμη φοράν δια την αγάπην, δια της οποίας με τιμής και δια να σου εκφράσω τις πολλές μου χάριτας δι' αυτήν την προτίμησιν. Αλλά και κάποιος άλλος λόγος με ώθει να σου γράψω αυτό το γράμμα και τον λόγον αυτόν προθυμότητα θα σου εξηγήσω.

Έχω ένα και μόνον πόθον, έχω εν και μόνον ιδανικόν: Να γίνω ο αληθής σου σύντροφος, ο επισημικός σου φίλος, το αγαπητόν σου και προσφιλές αντίγραφο. Και, σε παρακαλώ να με πιστεύσης, τότε μόνον θα αισθανθώ την μεγάλην, την αληθινήν χαράν, όταν μία φωνή, φωνή ελλεικρινής και γενική μου ειπή: — Έγινες!

Τίποτε όμως εις τον κόσμον αυτόν, τον οποίον κανονίζει κάποιος άρισμένος ρυθμός, δεν δύναται να φθάση γρήγορα και άποτόμως εις την τελειότητα. Το άστρον πρίν μεσσηνείσθην πρέπει αιγά-αιγά ν' αναβή τον όρίζοντα και το τριανταφυλλον πρίν δώση την γλυκύν ενωδιάν του θα διέλθι κατά σειράν όλας τας περιόδους της αναπτύξεώς του. Νομίζετε ότι θα ήτο δυνατόν έχω να μη ακολουθήσω αυτόν τον γενικόν κανόνα της εξέλιξεως και της μεταβολής;

Δεν θα σου έκαμνα όλος διόλου λόγον δια τας δυσχερείας, τας οποίας άπαντώ εις τον δρόμον μου, δεν θα σου έφανερόν τον τούς άγώνας, τούς όποιους συνάπτω σχεδόν καθ' ημέραν προς όλα τα φυσικά και τεχνικά έμποδια, τα όποια κάθε ύπαρξις ζωσα αντίκρυσσε, ούτε λέξιν θα έλεγα περί όλων αϊτών, αν δεν είχαν και το θάρρος να σου ειπώ ότι έχω τον πόθον ν' αγωνισθώ έκούμη, να καταβάλω όλας τας δυνάμεις μου και όλην την ζέσιν μου, άραγε, φίλτατη αναγνώστρια και αγαπητέ αναγνώστα, να σ' ευχαριστήσω, άραγε να κατορθώσω να φανώ άξιον της αγάπης σου. Αύτη και μόνη μου είναι το πολυτιμότερον και γλυκύτερον έπαθλον.

Και εις τον άγώνα αυτόν της δράσεως ελπίζω ότι θα έχω την βοήθειάν σου, ελπίζω ότι θα έχω την οδηγίαν σου, η οποία είναι πολυτιμότερη δι' εμέ. Δι' αυτό, με όλον το θάρρος

φίλον ελλεικρινός, σοι άπευθύνω τις κατωτέρω έρωτήσεις, λάβε την καλοσύνην να μου γράψης την αληθινήν, την άνυπόκριτον γνώμην σου, οποιαδήποτε και αν είναι, θα με ευχαριστήσῃ, διότι γνωρίζω ότι προέρχεται από καρδίαν, η οποία με άγαπή σε παρακαλώ μόνον να μη παραμελήσης εις την άπάντησιν' εξ αυτής θα έννοήσω τας προτιμήσεις σου, θα αντίληφθώ την ιδέαν, την οποίαν έχεις περί εμού και θα προβώ εις την εφαρμογήν των, άρα, έννοείται, μελετήσω καλώς όλας τας γνώμας των φίλων μου.

Αύτη είναι η χάρις, την οποίαν ζητώ από σε, φίλτατε αναγνώστα και προσφιλές αναγνώστρια, δια την οποίαν προκαταβολικώς σ' ευχαριστώ με όλην μου την καρδίαν.

ΤΟ 'ΑΠ' ΟΛΑ

Έρωτήσεις:

1. Τι λείπει από το 'Απ' Όλα;
2. Τι έκ των δημοσιευομένων σάς ενδιαφέρει περισσότερο;
3. Ποίον εκ των συνεργατών μας προτιμάτε και ποιος σάς άπαράσκει;
4. Ποίον εκ των μη συνεργατών μας επιθυμείτε να προσλάβοιμεν;
5. Ποία στήλη μας σάς άρέσει πλείότερον;
6. Εις ποίον είδος συνιστάτε να ένδυστήριψοιμεν;
7. Εις την θέαν μας τί θα έκάμνετε;
8. Εις τί δύναιτε να συμβάλετε;
9. Πώς νομίζετε ότι το 'Απ' Όλα θ' αποκτήσῃ εύνοϊάν διαδόσιν και μεγαλειότητα επιβολήν;
10. Ποίον ειδικωτικόν περιοδικόν συνιστάτε ως πρότυπον δια το 'Απ' Όλα;

Έκαστος αναγνώστης δικαιούται ν' άπαντήσει εις τας άνω έρωτήσεις. Αι άπαντήσεις πρέπει να γράφονται επί όλης ιδιαιτέρου χαρτου, άσχετου προς οιοδήποτε άλλο περιεχόμενον, και πρέπει να είναι υπογεγραμμένα με το αληθές όνομα. Άπαντήσεις άνυπόγραφοι η μόνον με ψευδώνυμον δεν λαμβάνονται υπ' όψιν. Αι ληφθησόμενα μέχρι τέλους του μηνός Ιουνίου άπαντήσεις θα καταστρωθώσι, θα μελετηθώσι και αι κλειογραφούμεναι γνώμαι θα τεθώσιν εις εφαρμογήν. Η Κωνσταντινούπολις, αι επαρχίαι και το έξωτερικόν διακινούνται εις το δημοιήφισμα τούτου.

Σ ΤΗΝ ΑΛΦΑ

Θυμήσου της άτέλειωτης της ώρας που σε έβλεπα, σ' την πολυθρόνα σου γυμνήν, να ταπεινούς ποίος έσσει σε ποίος χώρος, αγάπη μου σου, άπεριμεμένη!

Κι' άπ' τα γλυκά σου όνειρα όταν ξυπνούσες και μ' έρριχνες σ' το παραθύρι μία ματιά, θυμήσου πως σ' τα μάτια που άπαινούσες έννοιωσθες ζωγραφισμένη μία καρδιά.

Όμ' μία καρδιά, που έφανερώσε σε σένα με άρνην έδωλίσαι ένα πείθος βοιβό, αλλά που σ' έλεγε δίλοσα το μυστικό τραγουδι του άπ' το βάθος:

«Είν' η αγάπη μου για σένα παιδί μεγάλη άπ' τις έκτάσεις που πλαγιάει αόδες της θύρας, και θα μπορούσε αιδόνια να σου ψάλλη τραγουδιά που δεν θάκοινοσες μαγεμένες χάρες».

Σάββη.

Κ. ΣΝΑΚ

ΤΟ ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ ΨΑΛΤΟΥ

(Έκ του φυσικού)

ΥΧΟΡΡΑΓΟΥΝ και μουσκευμένοι από την ραγδαίαν βροχήν, δειλόν, τρομαγμένον, με φουσκωμένα τα πτερά, ένα συμπαθέστατον χελιδόνι έκπλησεν εις κλάδον άκακίας, της οποίας τα

καταπράσινα πυκνά φύλλα έδώκεον το κλειστόν παράθυρον του δωματίου μου.

Παραζαλισμένον από το άδυέστον ταλάντευμα του κλάδου, τον οποίον την στιγμήν έκείνην δαιμονιωδώς έκινούσεν η ριζοσπάστις θύελλα, με ούκετον ήττιζε προς το παράθυρον.

Πρός στιγμήν έτόνισεν ένα λιγυρόν τρετίσμα. Δεν είχεν όμως την χάριν, τον εύθυμον χρωματισμόν του παντοεινού τρετίσματός του. Κάθε τόνος του, κάθε φθόγγος του, ένόμιζε ότι έσημειανεν ένα πόνον ψυχής, ένα συγχανητικόν παράπονον, μίαν αίστησιν ούκτου και προστασίας.

Ηνοήξα το παράθυρον και ήλπισα την χείρα. Ημερώτατον και άποκαμωμένον από την άσπνήθη εις αυτό άγριότητα των στοιχείων, μ' άφῃκε να το κρατήσω εις την θερμίν μου παλάμην. Το καθύμενον!...

Με το άδιόκαπον και άρκετά δυνατόν κροδικατέι του, άφινε να έννοήσω την ψυχράν ταραχήν του, την μεγάλην τρομάραν του. Το έδώκευσα, το έβερμανα και προς στιγμήν το άφῃκα επί του γραφείου μου. Το καθύμενον!...

Μονδιασμένον, μόλις κατόρθωνε να μισονοίγῃ τα όλόμυρα πτερά του και να κινή την βαρυμένην από την βροχήν κεφαλήν του.

Υστερον από όλίγην ώραν ήρχισεν εις τον αυτόν τόνον το τρετίσμαί του. Τι χαρά!...

Υπέθεσα ότι ανέλαβεν από την κάπνισιν, από την τρομάραν του.

Υπέθεσα ότι το τρετίσμαί του έκείνο ήτο ήμνος είνγνωμοσύνης, ευχαριστήριος δια την σωτηρίαν του από την όρμην των στοιχείων.

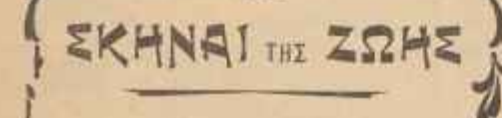
Πόσον όμως ήπατήθην!

Αλλοίμονον!... Ητο πένθιμος φθόγος, ήτο το κένκειον άσμά του.

Διότι μετ' όλίγον παραπονιμένον παρέδιδε το πνεύμα έκπ' πρό των όμμάτων μου και παρά τας προσπάθειάς μου δια την διάσωσιν του...

Απέθανεν ένας άδωος ψάλτης της φύσεως, άπλούστατα δια μίαν έξαρτικήν, άστοργον ιδιοτροπίαν της.

ΗΡΕΣΤ. Φ. ΚΗΝΗΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΕΚΗΝΑΙ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

ΣΥΡΜΟΜΑΝΙΑ

ΔΙΑ να άποκτήσῃ η συρμομανής γυνή έν ένδνμια του τελευταίου συρμού, μεταχειρίζεται δύο τρόπους, άνάλογος του χειριστήριος της. Τόν δι' ελπίδας και τον δια πλεγίας όδοι.

Κατά μὲν τον πρώτον, η σύζυγος, ελλεικρινής, μετά τον θανισμόν της πρό βιτρίνας στολισμένης με όραϊον φόρεμα του άνευ τέλους τελευταίου συρμού, λέγει προς τον σύζυγον της και' έδιδαν και άνευ έλπιών:

— Θα μου αγοράσεις αυτό το φόρεμα, διότι είναι θανισμύον, είναι του γούστου μου και τραλάνομαι δι' αυτό.

Εάν μὲν ο σύζυγος έχη χρήμα και ιδίαν γυνήν με το ήμισυ του, χωρίς αντίρρησην θα εισέλθι εις το κατάστημα και θα το πληρώσῃ. Αύτη όμως η περίπτωση εδριάζεται εις την όλιγοπληθον ομάδα των Κροίσων.

Εις την πολυπληθή όμως τάξιν των κοινών θνητών, των μη έχόντων φιλικάς σχέσεις με τον χρυσόν θεόν, η άνωτέρω επιθυμία της συζύγου θα συναντήσῃ την ούδεν κλών προμηνύσαν σφοδρότητα του συζύγου. Η άρνησις, όλιγόλογος και ψυχρά, προσευνεί την όρμην της τρυφεράς συζύγου. Αι κραυγαί του θυμού της θα έβρουν ήρω εις την ήπιότητα της τρυφής του συζύγου και ούτω, κατά την παλαιάν φρασίδα με φρασίδα κτλ., από λόγον εις λόγον θα καταλήξουν δια του διαζυγίου εις τα έξόν συνετέλεσαν. Αύτός είναι ο εις τρόπος, κατά τον οποίον οι δύο σύζυγοι στρέφουν μὲν την ορμήν των προς αλλήλους και καθίστανται ξένοι εις τον αίδον των άπαντα, αλλά μένον τονάριστον τίμιον.

Κατά τον δεύτερον, η σύζυγος, υποκρίτρια και πονηρά εις το τεράστιον, βλέπει την ήμεραν ένα θανισμύον φουστάνι εις μίαν βιτρίναν και της έρχεται η επιθυμία να το σφίξῃ εις την αγυλιάν της. Το έσπερας είδοποιεί τον σύζυγον περί του μεγάλου γεγονότος με ζωηρά χρώματα και προσπαθεί πλεγίως να δικαιώσῃ την έντύπωσιν που θα του προσεγνήσῃ η είδησις. Επί του σοβαρού προσώπου του λέοντος τούτου της οικογενείας κίθε άλλο παρά χαρά έκπληόνεται. Η άρνησις κρύβεται εκ των χαλών του. Τότε το πονηρογύναικο δεν άπελπισεται και τῇ λέγει:

— Μη χαλῶς την καρδιά σου, ανδρούλη μου, και δεν παίρνω το φουστάνι, αν δεν το επιθυμῇς. Αν θέλῃς, έχω θα προσπαθήσω να κάμω οικονομίας από το μηνιαίον που μου δίδεις δια τας ανάγκας του σπιτιού και τότε θα το πάρω.

Ο σύζυγος, όχι μόνον τώρα δεν άρνείται, αλλά και χαίρει δια τας οικονομολογικάς γνώσεις της τρυφεράς γυναικός του και ήσυχος ανάσται το τοιγάρον του και λαμβάνει την εφημερίδα.

Μετά τινα καιρόν, ένα βράδυ, όταν ο σύζυγος έπιστρέφῃ από την εργασίαν του, το πι-

στόν του ήμισυ, γεμίτον χαράν, τον οδηγεί εις το δωματίον, όπου επί πολυθρόνας είναι γυελώς έξηλωμένον το θανισμύον φουστάνι, το αγοράσθεν από τις οικονομίας. Έκείνος την συγχάριε δια την λαμπράν οικονομίαν της και τῇ εύχεται με ήγνια να το φορέσῃ.

Την επομένην, όταν ο σύζυγος ήσυχος άπέχεται δια την εργασίαν του, ένας μορτάκος λαθραίως εισέρχεται εις την οίκίαν και δίδει εις την οικόδεσπονν ένα γραμματίκι του έξης άσημάντου περιεχομένου:

«Ποθητή μου, το φουστάνι που σου έστειλα, άπέδεις της αγάπης μου, πιστεύω να είναι του γούστου σου. Ποτε θα σε ιδω;

Ο άσπρος σου Χ.»

Μ' όλα ταύτα, οι σύζυγοι έξεκολούθηον ζώντας εν όμονοις και αγάπῃ, αλληλοτιμώμενοι πάντοτε.

Ποιος εκ των δύο τρόπων, τούς όποιους γεννά η συρμομανία, νομίζετε ότι είναι ο συνηθέστερος;

ΝΙΚΟΣ ΝΟΥΛΗΣ

'Ασ' Όλα

ΓΡΑΜΜΑΤΑ, ΕΠΙΣΤΗΜΑΙ, ΤΕΧΝΑΙ

Το περιδέραιον με τούς μαύρους μαργαρίτας, το όστον έφανε η Μαρία, βασίλισσα της Σκωτίας, την ήμεραν της θανατικής εκτέλεσεως, πολυτιμον δια την μεγάλην αξίαν των μαργαριτών του και δια τις ιστορικάς του αναμνήσεις, δεν είχεν άνταρθεά από την ήμεραν του θανάτου της βασίλισσης. Ητο γνωστόν ότι η Μαρία την ήμεραν έκείνην έφορέσε τα κοσμημάτα της εις τας φίλας της, εν τούτοις ούδεις ποτε έφανερώθη κάτοχος του πολυτίμου περιδεραιού. Η τῇ όμως, όπως εις πολλές περιστάσεις, έκαμεν ο,τι δεν ήτοήθη κα το κάμη άλλος κανείς. Το περιδέραιον άπεσθέν υπό τας έπῃς περιστάσεις: Μία ποδηλάς διοικηφόρος διήρχετο εν μικρόν χωρίον της Σκωτίας, ότι η άλυσος των διοικούντων της πόλεως, ήναγκασθη δι να σωματίζῃ πρό ενός έργαστηρίου μεταλλικών ειδών δια να την καθυποθήσῃ. Κατά την εισήκοστο την ώραν έκείνην ο αρχηγος η γυναίκα του λέγει εις την ζήν: «Αν μάλιστα να πωγῃς, καί εμίσκοι να γίνῃ. Έχω μέσα εν περιδέραιον με ψευτομαργαρίτας αν θέλῃς, άπόρσε το, βγάλε το μαργαριτάρια του και μεταμίσκοι την άλυσίδα του» άποσπώσθη κάμποσ άστρά, ούδεις αελίνια και έπέννε. Η άρνησις έφινε. Η γυναίκα δι κατόν άνευκαλόθη οα το περιδέραιον αυτό ήτο το χαμένο περιδέραιον της βασίλισσης, το όστον έπαλήθη ύστερον 400.000 φράγκα.

Ο άγών των αρραλίων δρόμων Παρισίων Μαρτίνας, εκ έφανε, έξεκολούθησε. Τρεις καταρτίσαν να φθάσιν πρώτοι του άγώνος σταθμού, ήτοι μέχρι του Αγίου Σερβαστιανού, 735 χιλόμετρα από τον Παρίσιον. Πρώτος ήλθεν ο Vedrine, διανύσας το διάστημα εις 10 ώρας 20' και 22", δεύτερος ο Garet εις 11 ώρας 22' και 38" και τρίτος ο Gihert εις 13 ώρας 3' και 18". Μένει το τρίτον μέρος του δρόμου από Αγ. Σεβαστιανού μέχρι Μαρτίνας, το όστον είναι κα το δυσκολότερον, όχι μόνον δια την κατά μήκος άσπίαν, ήτις είναι 428 χιλόμετρα, όσον και τα ποικίλον όφους, το όστον θ' άκολουθήσουν τα άεροπλάνα, διότι, έχω ήμνησῃ, θα είναι 23 μέτρα ύψος, το πῶλος θα είναι 70 μ. εις δε το μέσον του δρόμου τα άεροπλάνα θ' άναγκασθώσι, δια να διέλ-

θώσι τα διάφορα όση, ν' άναβώσιν εις ύψος ότι μὲν 997 μέτρα, ότι 1230 και εις την θέαν Puerto de Somosierra 1460. Όλοι έννοουν πόσον είναι δυσχερές ο άγών εν τούτοις ο Vedrine έξέθεσεν εις Μαρτίνην, κατά το έκείθεν τηλεγραφήματα, διανύσας το μεταξύ Αγ. Σεβαστιανού—Μαρτίνας διάστημα εις 37 ώρας 27' 12" και 1/2. Αν τώρα άφαιρέσωμεν τας ώρας της σταθμεύσεως και λοιπὰς καθυστερήσεις, βλέπομεν ότι ο Vedrine ίστερεύησε το Express κατά 13 σχεδόν ώρας.

Εις την δημοκρασίαν Νελίδωφ, η οποία γίνεται εις την galerie Georges Petit εις το Παρίσι, εν μικρόν άγάλμα ύψους 40 εκατοστών του μέτρου, το όστον παριστῇ την άναδυομένην Άρροδίτην, ήγοράσθη 90.100 φράγκα από τον κ. Kalekjar. Το άγάλματιον αυτό εισέρθη εις Πάνομον το 1884 έντός σιμωκαργου, οι δ' άρχαιολόγοι Fortwae-gler και Sal. Reinach κρίνουσιν από έργον τέχνης του τρίτου π. Χ. αιώνος. Εις την αυτήν δημοκρασίαν εις Λόνδους, 207 χιλιοστών του μέτρου ύψους, έπαλήθη 18.000 φράγκα. Το μικρόν τούτο άγάλματιον, το όστον με θανισμύον τέχνην παριστῇ τον θεόν καθήμενον επί βράχου, εισέρθη εις Ρόδον, κρίνεται δε της ίδίας τέχνης και εποχής.

Η Άγγλία δεν θέλει να έχῃ το ρεσιδόν μόνον των θαλασσίον μεγαθηρίων, αλλά και των άερίων κολοσσών. Τας ήμείρας αυτές «κατελκυσθη» είναι η καθιερωμένη φράσις—εν άέριον Αρηνάου εις το Bateau, όνομασθῃ «Mayfly». Το πηδαλιωζόμενον τούτο άεροπλάνον είναι στρατιωτικόν του τύπου Zepplin, έχι δε μήκος 156 μέτρων και διάμετρον 14,50. Τι μάς επιφυλάσσει άκόμη να ιδώμεν;

Ο Henri Lavedan της Γαλλικής Ακαδημίας έδωσεν έσώζατος εις την Comedie Francaise εν νύον έργον του «Le Golt du rieu». Διά το έργον αυτού, το όποιον πολύ ήρεσε, ζητεί ν' άποδείξῃ διu μερικοί άνδρες και γυναίκες, όπως συνταξιδύουν τούτο καλώς άστούς με τούς λόγους των και την διαγωγήν των, είναι κατά βάθος καχυμπαιχταί του έγκληματος και έμμελτοσσι ψυχρήν τρυφεράν και πολύ τιμίαν.

Ο Χρόνος των Παρισίων έώρτασε πρό νινος την πεντηκονταήμενιά του. Εκ τῇ είνκαιρία πάντῃ ερχασθη εις το πρόσθετον μέγαρόν του, ήρσε α διεδόδοσεν εις η μεγάλη σέλιος με πολλήν φιλοκαλίαν και επιμέλειαν. Εν τούτοις, παρά τας προστάσεις αυτών, ο Χρόνος δεν ήλανε, οί άρχαί του. Έξαρκαυθεί να είναι το σοβαρόν πῶλον της Γαλλίας, το όστον θα μείνῃ άσπυκνόν εις το οκάδαια, να όστα τρέχον ούκον τον άλλον γαλλικόν πῶλον και αν θα έξαπολύ σχεδόν κατ' επιτυχίαν σου, άρραυσίοντος. Ο Χρόνος, επί πλέον διατρεφῇ την άνθρωπιάν των άστρον του. Είναι δε το μόνον γαλλικόν πῶλον, το όποιον άκολουθεῖ το άγγλικόν γαλλῆ της άρμενίας των συντακτικόν του συστήμα.

Κάποιος σπυρομητής ένας μεγάλον γαλλικόν πῶλον, καταστῇ άνακτῇ της γυναικός του. Κάμνει λοιπόν τα πῶλά του εις την διεύθυνσιν ότι, ενω όλοι κάμνουν τα πῶλά των εις τις 8 το ποσόν, αυτός άποτέλλεται άγρυπνόν από τις 9. Η διαφορά των πῶλων γίνεται δια του αεροπλοήσαντος, η δε διεύθυνσις της εφημερίδος έφανεσε τα πῶλά του εις δια την καχυπομικήν υπηρεσίαν, η οποία άφινε πλεονέκον έκείνου, από τον όστον ωφελαν ίσως ν' άρχίσῃ. Παραδόξως γάρ! Τι θα έκαμεν η αμυσίαν συνταξιδύον αν προσέκοι εις την θέαν μας; η θα έλεγεν, αν έμνησῃν ότι οί αναγνώσται μας, το Πάρις η του Μακροβόλου λαμβάνουν το πῶλλον των 1 η 2 ήμερας μετά την παράδοσιν των εις το καχυπομικόν γραφείο;

ΠΩΣ ΝΥΜΦΕΥΟΝΤΑΙ ΕΙΣ ΤΗΝ ΙΑΠΩΝΙΑΝ

Ἡ πρώτη γνωριμία — ἡ μνηστεία — ὁ γάμος.

Εἶναι πολὺν πρὸς τὰ ἰαπωνικὰ ἔθιμα σχετικῶς πρὸς τὸν γάμον. Ὅταν ὁ νέος τελειώσῃ τὰς σπουδὰς του, ἀρχίσῃ δὲ νὰ ἀντιρροπῇ τὴν γῆν καὶ αὐτὸς πατρὸς οἰκογενεῖας, ἐρχεται μετ' αὐτοῦ καὶ ἡ ἀναιρέτι τοῦτο, εἰς τὸν πατέρα του. Αἱ σχέσεις τῶν οἰκογενειῶν ἐν Ἰαπωνίᾳ δὲν εἶναι καὶ πολὺ στεναί· δι' αὐτὸ μόνον ἐξ ἀκοῆς γνωρίζοις αἰ ποῖα ταῦτα.

Ἡ ἄφιξις τῆς μνηστῆς.

ΜΥΘΟΣ ΑΝΑΤΟΛΙΚΟΣ

Η ΦΩΤΩ

ΕΡΩΝ Βραχμῆνος ἡτοιμάζετο νὰ καθίσῃ πλησίον δροσερᾶς πηγῆς, ὅτε αἰφνίς ἐν ποταμῷ, τὸ ὅποιον κάποιος κόραξ δὲν ἐκράτει καλὰ πρὸς τὸν κόρακα του, ἔπεσον ἐμπρὸς του, ἐπὶ τῆς παρῆς γλῶσσης. Ὁ Βραχμῆνος, τοῦ ὁποῦν αἱ θεραπευτικαὶ γνώσεις ἠμιλλῶντο πρὸς τὴν φιλοσοφίαν, ἔτῃς το ποταμῷ εἰς τὸ σπῆι του, τοῦ προετοιμασέν ὑπάλιν κλίνην ἐντὸς μικροῦ κανίστρου καὶ τοῦ ἐπεδωρίλευσεν ὅλας του τὰς φροντίδας, ὥστε ἐντὸς μικροῦ ν' ἀποκτήσῃ τὴν ὑγίαν του. Εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ ὠραίου ζώου ὁ καλὸς Βραχμῆνος ἔβλεπε τοσαύτην εὐγνωμοσύνην, ὥστε συνεκινεῖτο μέχρι δακρύων.

Ἡ ἐκτίλξις του καὶ ἡ συγκίνησις του ἐξηγήσαν κατόπιν, ὅτε παρετίθησεν ὅτι ἡ μικρὰ του τεράστιος φίλη κατ' οὐδὲνα λόγον ἤννοε νὰ τὸν ἐγκαταλείψῃ καὶ οὐ ἤνευτο ν' ἀνακτήσῃ τὴν ἐλευθερίαν της.

Εὐκρίβη τότε ἦν, ἀλλ' αὕτη ἐμπιστεύε-

ται εἰς αὐτόν, κατὰ καθήκον καὶ αὐτὸς ὤφειλε νὰ τὴν προστατεύσῃ.

Τῆς κατεσκεύασε λοιπὸν ὀρεῖον κλωβόν, ἐντὸς τοῦ ὁποῦν τὴν ἔθηκε τὴν νύκτα καὶ τὴν ἐκρέμα πάντοτε εἰς τὸ μέσον τῆς ὀροφῆς, ἵνα μὴ δύνηται νὰ τὴν φθάσῃ ἡ γαλῆ. Ὅσας μετέβαιναν εἰς τοὺς ἀγρούς πρὸς ἀναζήτησιν τῶν διὰ τὰ φύλλα καὶ φράγματα του χρεωδῶν βοτάνων, ἔφερε, χάριν περιπάτου, τὸν κλωβὸν ἀνησυχούμενον εἰς τὸν λαμὸν του. Ἀνὰ πᾶσαν ἡμέραν καὶ μία νύκτα ἐκλήθης τοῦ ἐπεφύλασσετο ἐκ τῶν προσημασμένων τοῦ μικροῦ ζώου καὶ ὁ καλὸς γέρον ἤρρισε νὰ τὸ ἀγαθὸν ὡς ἀνθρωπίνην ὑπαρξίν, καὶ ἐπαυθὲν ἐκ τῶν πολλῶν ταπεινῶν, τὰ ὅποια ἔαμεν κατὰ τὴν νεότητά του ἀπὸ τὴν Αἴγυπτον καὶ Ἑλλάδα χάριν ἐπιστημονικῶν σπουδῶν, ἐγνώριζε καλῶς τὴν ἐλληνικὴν λέξιν «φῶς».

Μίαν ἡμέραν, ἐνδίδων εἰς μίαν σκέψιν, ἦρξε πρὸ πολλοῦ τὸν ἑβραϊσμὸν, εἰσῆλθεν εἰς τὸν ναὸν τοῦ Βουδά καὶ ἐδεήθη γονυπετῆς ἐκ τῶν μυριατάων τῆς καρδίας του, νὰ εὐδοκήσῃ νὰ δοθῇ εἰς τὴν Φώτῳ ἀνθρωπίνῃ μορφῇ, ἵνα μὴ τοσαῦτα ἀρετὰ ἐνδυνάμει καὶ εὐαισθησίας μενῶσιν ἐγκαταλείρηται ἐντὸς τοῦ στελετοῦ ἐνὸς ποταμοῦ.

Ὁ Βουδάς δὲν ἀπήντησε καὶ νέφος ἐκ τοῦ κετινοῦ τοῦ ἐντὸς τῶν θυμιατῶν καυρῶ-

νου ἱεροῦ ξύλου διηλθε πρὸ τοῦ ἀπαυτοῦ προσώπου του. Ὁ Βραχμῆνος ἐροῖσεν ἐκ τῶν οὐρανῶν, διότι ἡ δέησις του ἀπήρθεεν ἰσως τῇ θεῷ καὶ ἀδμήνους ἐσκέπτετο τὸ τί ἀρά γε νὰ συνέβῃ εἰς τὴν Φώτῳ κατὰ τὴν ἀπουσίαν του.

Ἀνήσυχος καὶ ἀνυπόμονος, φθάνει τέλος πρὸς τὴν θύραν τῆς οἰκίας του, καίτοι δὲ εἶχεν ἐπισχεθῇ εἰς ταῦτα νὰ εἶναι γενναῖος, δὲν ἠδύνατο νὰ καταστείλῃ τοὺς παλμούς της καρδίας του, οὐδὲ ἐτόλμα νὰ εἰσέλθῃ. Τέλος, ὑπερνικήσας τὴν ἀδυναμίαν, ἔρριπεν ἐντὸς τοῦ δωματίου ἐν καθραῖον βλέμμα διὰ τοῦ παραθύρου. Ἡ σελήνη τὸ ἐφώτιζεν ὡς ἐν πλήρῃ ἡμέρᾳ ὁ κλωβὸς ἦτο κενός, ἡμιεπιθρασυμένος. Καθημένη κατὰ μίαν μικρὰ κόρη ἔκλειεν, ἀναμφιβόλως ἐκ φόβου, διότι ἦτο μόνη.

Ὁ Βραχμῆνος μετ' ἐξῆλθεν χαρὰς εἰσῆλθε. Τὴν ἐπαύριον τῆς προσημασίας κοιμῶν καὶ εἰρήμιον θάλαμον καὶ ἐφρόντισεν, ἵνα μὴ αὐτὸς ἐνὸς στερεῖται.

Ἡ Φώτῳ ἐμεγάλωσε λεπτὴ καὶ χαρίεσσα. Ἦτο ζωντὰ, ἐπιδεξιός, περιποιητικὴ, πλὴν λιαν φοροδοτῆς. Ὁ Βραχμῆνος ἐλάτρευε τὴν μικρὰν καὶ τῆς ἔλεγε συχνάκις: «Ὅταν θὰ μεγαλώσῃς θὰ σοῦ εἰρῶ ἕνα καλὸν ἄνδρα, ὁ ὁποῖος θὰ σὲ κλέβῃ εὐτυχίᾳ».

Ἡ Φώτῳ ἐγενετο ἤδη ὠραία νέα καὶ ὁ γέρον ἐσκέφθη ὅτι ἐπέστη ὁ καιρὸς νὰ ἐκτελέσῃ τὴν ἐπιτομήν του, ἀλλ' ἐφρόνει ὅτι

Ἡ πρώτη συνάντησις.

ἔχει θυγατέρα διὰ γάμον, διότι οὐδέποτε σχεδὸν εἶς βλέπων. Ὑπάρχει λοιπὸν ἀνάγκη ἐνὸς μεσίτου, ὁ ὁποῖος καὶ ἀμέσως ἀναλαμβάνει ν' ἀνακαλέσῃ τὴν κοίτην μνηστῆν καὶ ὅπως μετ' ἄλλας ἡμέρας ἀγγέλλει ὅτι εἶχε μίαν νέαν κόρην ἀξιὴν νὰ εἰσέλθῃ ὡς νύμφη εἰς τὴν ἐνταῖμον οἰκογένειαν τοῦ πελάτου του. Ἀφ' οὗ δὲ λάβῃ τὴν συγκατάθεσιν ἀμφοτέρων τῶν οἰκογενειῶν, προβαίνει εἰς τὴν ἐπίσημὴν αἰτήσιν, καθ' ἣν ὁρίζεται καὶ ἡ ἡμέρα τῶν γάμων. Οἱ μεμνηστικεῖς συνήθως οὐδε γνωρίζονται, οὐτε βλέπονται πλὴν, ἡ δὲ συγκατάθεσις των εἶναι περιττή· ἀρκεῖ οἱ γονεῖς τῶν νὰ εἶναι σύμφωνοι. Ἐν τούτοις, ἐπειδὴ δὲν ἐπαύρει κανὼν χωρὶς ἐξαίρεσιν, ὁ μεσίτης, βοηθούμενος ἀπὸ τὴν γυναῖκα του, ἐτοιμάζει εἰς κανὲν φιλικὸν οἶκον συνέντευξιν τῶν μεμνηστικεμένων, παρουσίᾳ ὅμως πάντοτε τοῦ πατρὸς τῆς νέας.

Ὁ μεσίτης ἐποκλινόμενος κάμνει τὴν ἐπίσημον αἰτήσιν.

Ἡ πενθερά καθίπτει τὴν νύμφην μετὰ τὸν περικάλυμμα.

Οἱ μελλόνυμφοι ὅμως δὲν ἔχουν δικαίωμα, οὔτε κατὰ τὴν συνέντευξιν ταύτην νὰ συνομιλήσων· μόνον μερικὰ φειγμένα βλέμματα καὶ οὐδὲν πλέον.

Ὁ εὐρωπαϊκὸς πολιτισμὸς, ὁ ὁποῖος ἐπιβάλλει τόσας ἐνδείξεις ἀγάπης καὶ συμπαιδείας εἰς τοὺς μεμνηστικεμένους, εἶναι χυδαῖος καὶ κυριολεκτικῇ εἰς τὰ ἰαπωνικὰ ἔθιμα. Οὐδὲν ἐκτρέπεται εἰς τοὺς μελλόνυμφους.

Ὁ γάμος τέλος μετὰ τὰς λεπτεπίλετους διατάξεις του ὁρίζεται· ἀμφοτέρω γνωρίζουν καλῶς τὸ μέρος, τὸ ὅποιον κατὰ τὰς τελετὰς τοῦ γάμου θὰ ἐποδουθῶσιν. Ἡ οἰκογένεια τῆς μνηστῆς θὰ προετοιμάσῃ τὴν γαμήλιον ἐσθῆτα, λευκὴν ὁμοειδέην μετὰ χειρὶδας μακρὰς 91 ἐκατοστῶν τοῦ μέτρου καὶ ἐν ὁρμῇ ζώοντι κοκκινίαν. Φθάνει τέλος ἡ μεγάλη ἡμέρα, ἡ μὴλον ἡ νύξ, διότι οἱ γάμοι εἰς τὴν Ἰαπωνίαν τελοῦνται τὰς νύκτας. Ὅταν ἀναχωρῇ ἡ νύμφη ἀπὸ τοῦ σπιτοῦ τῶν γονέων της, ῥίπτει εἰς τὸν πύρρον ἀναμμένον πρὸ τῆς θύρας ὅλας τὰς κούκλας της καὶ ὅλα τὰ παιγνίδια της — συμβολικῇ πράξι! Δὲν θὰ ἔχῃ πλέον ἄλλας φροντίδας παρὰ μίαν καὶ μόνον: νὰ περιποιηθῇ τὸν ἄνδρα της — κατόπιν δὲ, ἀκολουθουμένη ἀπὸ τοὺς γονεῖς της καὶ τοὺς φίλους της, προσορνευμένον ὑπερπῶν μετὰ δούρα διὰ τὴν στέγγον, αὐτὴ μεταβαίνει εἰς τὴν οἰκίαν του.

Μόλις ὁ θάσσι ἐκεῖ, ἡ πενθερά της τὴν ὑποδέχεται εἰς ἰδια τερον δωμάτιον, εἰς τὸ ὁποῖον εὐρίσκειται καὶ ἡ γυναῖκα τοῦ μεσίτου, ἐκεῖ δὲ προσφέρει εἰς τὴν νύμφην τῆς νέας· ἐπειτα ὁδηγεῖται εἰς τὸ ἱερὸν τῆς οἰκίας, ὁποῦ ἡ πενθερά της ὁρμᾷ τὴν θέσιν της, τὴν καλύπτει μ' ἐν πλατὺ περικάλυμμα λευκὸν καὶ μεταξόν.

Μετὰ ταῦτα εἰσάγονται εἰς τὸ δωμάτιον ὁ μνηστῆρ, μερικοὶ συγγενεῖς καὶ δύο πευλοῦδοι, δηλαδὴ κοράσια ἀπαραίτητα διὰ τὴν τελετὴν, ὁ δὲ μεσίτης τότε, ὑποκλινόμενος πρὸ τοῦ ζεύγους, κάμνει τὴν ἐπίσημον αἰτήσιν, ἐνθ' ἐξέρχεται τοῦ δωματίου χορὸς ἐκ φίλων φάλλει τοὺς γαμήλιους ἱμνους. Ἐπειτα τὰ δύο κοράσια προσφέρουσιν εἰς τοὺς νυμφίους τὸ σακί, ἦτοι ὅλον ἐξ ὀρυζῆς, ἐξ αὐτοῦ δὲ πίνουσι τρεῖς. Ἀφ' οὗ πίνουσιν, ὁ μεσίτης ἀναγγέλλει ὅτι ὁ γάμος ἐτελέσθη.

Μετὰ τὸν γάμον ἡ νύμφη δίδεται ν' ἀμείψῃ τὸ καλύμμα της καὶ νὰ ὁμολογῇ εἰς τὸν στέγγον της. Ἡ πρώτη τῆς φροντίς εἶναι νὰ προσέσῃ ἐν κλισίῳ σακί εἰς τοὺς προσκεκλημένους, ἔπειτα ἀλλάζει τὴν νυμφικὴν ἐσθῆτα της διὰ νὰ λάβῃ μέρος εἰς τὸ γαμήλιον γεῖμα. Ἀν εἶναι πλουσία, κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ γεύματος θ' ἀποχωρήσῃ τρεῖς ἡ τετράκις διὰ ν' ἀλλάξῃ περικάλυμνον.

Αὐτὰ εἶναι τὰ ἔθιμα τῶν Ἰαπώνων· ἐν τούτοις δὲν θὰ παρελθῇ πολὺς καιρὸς καὶ ὅλα ταῦτα θὰ εἶναι ἀλλὰ ἀναμνήσεις, διότι ἡ Εὐρώπη προσφέρει ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν πλείοτερον καὶ τὰ γραφικὰ αὐτὰ ἔθιμα δομημένα ἐκλείπουσιν.

ἔγραψε πρὸς τοῦτο νὰ ζητήσῃ τὴν γνώμην τῆς ἀμεσῶς ἐνδιαφερομένης καὶ τῆς ἡρώτης.

Δὲν θὰ νυμφευθῶ, εἶπεν ἡ Φώτῳ, εἰμὶ μετὸν ἰσχυρότερον τοῦ κόσμου.

Παῦδι μου, εἶπεν ὁ Βραχμῆνος ἐκπληκτός, ὁ ἰσχυρότερος τοῦ κόσμου εἶναι ὁ ἥλιος. Ἀμφιβόλως δὲν θὰ συγκατανεύσῃ νὰ δεχθῇ τὴν δεξιάν σου, ἐν τούτοις θὰ τοῦ ὑποβάλω τὴν αἰτήσιν σου.

Τὴν ἐπαύριον ἀνέμενε τὸν ἥλιον κατὰ τὴν ἀνατολὴν του καὶ τοῦ εἶπε:

— Ὁ Σὺ, ἄνευ τοῦ ὁποῦν τὸ σύμπαν δὲν θὰ ὑπῆρχε, Σὺ, ἡ ἰσχὺς καὶ τὸ ὑπερτατον Μεγαλειον, ἐκείνουσον τῆς δεξιῆς μου. Ἡ δεξιή μου θυγατὴρ ἐπιθυμῇ νὰ νυμφευθῇ τὸν ἰσχυρότερον τοῦ κόσμου, δηλαδὴ Σὺ ἀναμφιβόλως... Τὸ ὁρεῖται καὶ τῆς εἰπὸς:

— Θὰ ἐδεχόμην προφρόνως, ἐάν ὄντως ἦμην ὁ ἰσχυρότερος τοῦ κόσμου· μεταλλάξον γνώμην. Ὁ ἰσχυρότερος τοῦ κόσμου πράττει ὅ, τι θέλει καὶ οὐδὲν ἀντίσταται εἰς τὴν θέλησιν του, καὶ ἐγὼ... ὅτε τὸ νέφος ἀναπνεύει τὰς πτέρυγας τοῦ μετεωρῶ γῆς καὶ οὐρανοῦ, αἱ ἀπάντες μου ἀδυνατοῖαι νὰ τὸ διαπεράσωσιν. Ἀποκαίρισμα τῶν ὀμμάτων τοῦ κόσμου καὶ ἀνομιολογὸν τὴν ἡττάν μου.

Ὁ Βραχμῆνος τότε ἀπηύθυνε τὴν αἰτήσιν του εἰς τὸ ἀσπρόμενον νέφος.

— Ὁ ἀπάτη! ἀνέκραξεν ἐκεῖνο, νὰ θεωροῦμαι ὡς ὁ ἰσχυρότερος τοῦ κόσμου τούτου!

Ἡ ἀνθρώπος, ἀγνοεῖς ὅτι εἶμαι καίγιον τῶν ἀνέμων, οἵτινες με διευθύνουσιν κατὰ τὴν ἀσπίαν καὶ τὴν ἰδιοτροπίαν των καὶ οὐχὶ σπανίως διασπείρουν καὶ διασκορπίζουν τὰ σπανάκια μου ὅπου θέλῃ.

Ὁ Βραχμῆνος ἀπετάθη τότε εἰς τὸν ἀνεμὸν, ὅστις τοῦ εἶπεν:

— Ἀναμφιβόλως εἶμαι ἰσχυρότερος ἐγὼ, ὅστις ἐκρίθην γιγαντίας, δένδρον, ἀναγέρσας τὰ καύματα τῶν ἀσπένων εἰς μαγευτικὰς τοικιμίας, ἀνατρέπον τὰ μεγαλειότερα πλοῖα καὶ ἀναστατῶ τὴν ἀπὸ πύργου, ἀλλ' ἡρώτης, ὅτι εἶμαι πάντεως ἀνέχυρος πρὸ τοῦ θανάτου, τὸ ὅποιον βλέπει ἡφύμενον ἐκτὸς ὑπερκόσμου.

Ὁ Βραχμῆνος μετῴχῃ τότε πρὸς τὸ σπῆι καὶ ἐπανέλαβε τὴν αἰτήσιν του.

— Οἶμοι! ἀνέκραξεν τοῦτο καὶ ἐπιδίωκε πικρῶς δι' ὅλον του τὸν σπῆιν οἶμοι... Ναι, ἦντο ὑπερκόσμος τὸ μετὰ τὸν σπῆιν τὸν οὐρανὸν καὶ πρὸς τὸν ἐπὶ τοῖς οὐρανοῖς ἀπάντες τοῦ ἀντικλινόντος ἀνακαίτιον τὰς ἀπίνιας τοῦ ἥλιου καὶ οἵτω τὴν αἰτήσιν οὐκ ἐπὶ τῆς πεδιάδος. Ναι, ὁ ποσέτης ἀνεμὸς μὴτὴν ἵππει νὰ ἀναμνησθῇ πρὸς με. Εἶμαι ἀήττητος, ναι, τὰ τρομερὰ νέφη διὰ τὸ λῆγονται καὶ διαζίνονται ἐπὶ τὸν ἥλιον καὶ τὸν βράχον τὸν πλεῖστον μου. Ναι, γινώσκω τοὺς θορύβους τούτους, ἀλλ' ἐγὼ ἀνακαίτιον στήν ἀκαταβλήτων... Εἶναι οὐδανῶς, εἶναι μικροπρεπῆς, εἶναι σπιθαμιαῖος... καὶ ὅμως

με φρονεῖ με κοινοῦ ἀκαταβλήτους γοῶν νὰ δυνήθῃ ν' ἀνταμνησθῇ πρὸς αὐτόν. Ἀκαταβλήτως ἐκβαλλόμενα τὴν ὑπαρξίν μου διὰ τοῦ σπῆιν ὑπνοῦνται καὶ ἀνὰ πνοῦν. Βλέπει τὸν ποσέτην ἐκείνον, ὅστις κλέβει ὅλον; θὰ καταμνησθῇ ἐκτὸς ὁλῆς εἰς τὸν ποσέτην μου καὶ ἄλλοι καὶ ἄλλοι θὰ τὸν ἀκαταβλήτως ἀποσπῶμεν ἀπὸ τοῦ ἀσπένου μου ἐξ ὅρου.

— Ἦτος λοιπὸν εἶναι ὁ νεότης σου οὗτος; ἡρώτης ὁ γέρον.

— Ὁ ποταμός.

Εἰς τὴν ἀπορροήσιν ταύτην ὁ ποταμὸς δὲ ἡ τοσαύτη ὀρεῖς δύναμις ἐκκρίνεται εἰς τὸν ποταμὸν ὅσοι τῆς ἀδυνατίαν, ὁ Βραχμῆνος ἔλαυνε σκεπτικός. Ἐπείσθη εἰς τὴν Φώτῳ, βέβαιος ὅτι θὰ ποσέται τῆς θέας της, ὅταν θὰ ἐκφάνηται ὅτι θὰ ἀνταμνησθῇ ἐνὸς ποταμοῦ.

Ἀλλ' ὅτε τῆς εἶπε τὰ συμβάντα, ἡ νεοὺς κόρη οὐδόλως μετεμνήσθη τὸν νεανίαν ἐκ τῆς ἡρώτης τῶν ὀφθαλμῶν της μετὰ τὴν γαμήλιαν μεθυσίαν.

Ἀνδορεῖ ἐκείνητὴν ἀπὸ νέφους λευκοῦ καὶ ἀνεμῶν καὶ διε τὸ νέφος διεκρίθη, ἡ Φώτῳ δὲν ἔπαυε πλέον.

Μεταβλήθη καὶ πάλιν εἰς ποταμὸν, μετῴχῃ εἰς συνάντησιν τῶν δυνάμεων της.

ρίζεν «ήρωα», τὸ μαρτυρολόγιον «μάρτυρα». Καὶ αὐτὰ τοῦ τὰ ἔδωκε κομμένα εἰς ἓνα βόλι. Ἀλλὰ τί βόλι! Ἄν τὸ βόλι αὐτὸ τὸν ἐπέλεξεν εἰς τὸν ἄλλον κόσμον ἐν καιρῷ ἐπισήμου πολέμου, δὲν θὰ εἶχε καμμίαν σημασίαν. Μεταξὺ τῶν τούτων νεκρῶν θὰ ἦτο καὶ ὁ Γεωργίου. Ἀπαρατήρητος θὰ παρέμενεν ὁ νεκρὸς Βουλγαρὸς λοχαγός, θὰ τὸν ἐκλαίει μόνον ἡ οἰκογένειά του, οἱ φίλοι του, καὶ γαίαν ἔχοι ἐλαφρῶν!

ὑποθέσατε, ἀκόμη, ὅτι ὁ θάνατός του προήχεται ἀπὸ ἀσθενείαν. Καὶ ἐδῶ τίποτε. Τοῦ λοχαγοῦ ὁ θάνατος δὲν θὰ ἦτο ἐθνικὴ ἀπώλεια. Τὸ ἔθνος τὸ βουλγαρικὸν δὲν θὰ τὸν ἐκλαίει.

Καὶ ὅμως τὸ ἔθνος τὸ βουλγαρικὸν τὸν κλαίει τώρα με πῦρ καὶ δάκρυα, νεκρολογία μανρίζουν τὸ χωρὶ τῶν βουλγαρικῶν ἐφημερίδων, καὶ ὁ μικρὸς Τσάρος συλλαβεῖται διὰ θερμῶς τηλεγραφήματος τὴν οἰκογένειαν τοῦ «μεγάλου πατριώτου».

Ὡς τὸ θανόντων βόλι! Ἐτίμησεν. Ἐδόξασεν. Ἐκλείσει...

ΦΑΡΜΑΚΙΔΗΣ

ΤΟ ΕΝ ΓΙΟΥΣΕΚ-ΚΑΛΔΙΡΙΜ ΣΦΡΑΓΙΔΟΠΟΙΕΙΟΝ
Κ. Κ. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ
ΜΕΤΕΦΕΡΘΗ ΕΙΣ ΤΟ ΥΠ' ΑΡΙΘΜ. 606 ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ
ΤΗΣ ΑΥΤΗΣ ΟΔΟΥ.

ΚΙΜΩΝΟΣ ΜΠΕΛΛΑ
ΜΟΥΣΙΚΟΝ ΛΕΥΚΩΜΑ
ΤΟ ΜΟΝΟΝ ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΜΟΥΣΙΚΟΝ ΠΕΡΙΣΤΑΙΚΟΝ

Ἐνδοθέντες ἀριθμοί:

1. Πόνος Ψυχῆς — Νυκτοδία.
2. Ἀποχαριστικὸς — Ἄσμα.
3. Χορὸς Συναγίδων — Βάλς.
4. Ἐμβατήριον Ὀλυμπιακῶν ἀγώνων —
Παίσις καὶ μουσικὴ ἰδίον.
5. Capriccio — Pour piano.
6. Charlotte — Polea.
7. Marche Triumphale.
8. Pensées Tristes.
9. Τὰ τραγούδια τοῦ Στρατιώτη.
10. Marche Funebre.

*Ἐκαστος ἀριθμὸς γρ. 5, οἱ 12 ἀπὸ γρ. 47½.

Οἱ βουδόμενοι ἀποταφίσωσι εἰς τὸ Προσκυ-
βεῖον τοῦ Τύπου Πέραν. Ἀναλὴ—τασιμὲ,
Ἀπαριτὸν Καραγιάννη, ἀρ. 5.

Νέον ἀεροπορικὸν διαγώνισμα ἀπὸ Βουλῆς μέχρις Ὑψηλῆς Πύλης. Νικητὴς: Χακκίης.

THE "PATRIOTIC" S/S CO LIMITED
London-Constantinople.

ΑΤΜΟΠΛΟΪΚΗ ΕΤΑΙΡΙΑ ΛΙΜΙΤΕΔ

Η «ΠΑΤΡΙΩΤΙΚΗ»

Λονδίνον — Κωνσταντινούπολις.

Γραμμὴ Πανόρμον. — Δις τῆς ἑβδομάδος, Τε-
τάρτην καὶ Σάββατον, διὰ Πέραμον καὶ Πάνορμον.

Γραμμὴ Ἀρτάκης. — Δις τῆς ἑβδομάδος, Τε-
τάρτην καὶ Σάββατον.

Γραμμὴ Θεσσαλονίκης. — Ἀπαξ τῆς ἑβδομάδος
με προσέγγισιν εἰς Καλλίπολιν, Δαρδανέλλια, Δεδε-
αγάς, Καβάλλαν, Ἀγ. Ὄρος, Θεσσαλονίκην.

Διὰ πλείονας πληροφορίας ἀπευθυνεῖται εἰς τὸ
Γενικὸν Πρακτορεῖον ἐν Γαλατῇ, προκυμαία,
Κοσμά Χάν.

ΔΙΑ ΤΑΣ ΕΠΑΡΧΙΑΣ

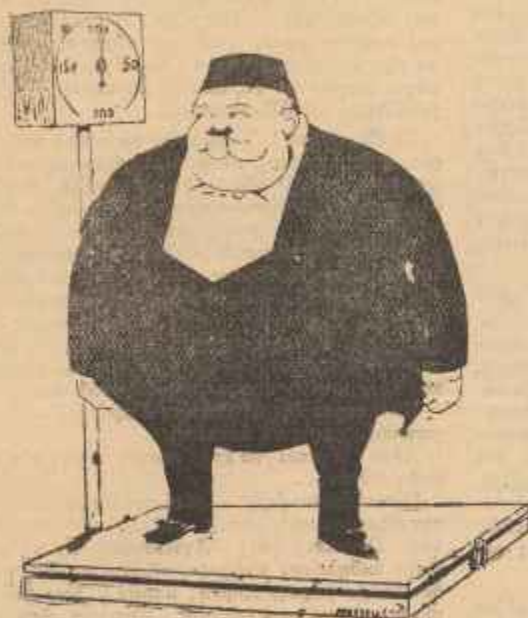
Ἔχετε οἰανδήποτε ἀπορίαν;
Θέλετε νὰ λάβητε θετικὰς πληροφορίες περὶ
οἰουδήποτε προσώπου;

ἔμπορευμάτων;
ζητήματος στρατολογικοῦ κλπ. κλπ.
Γράψατε εὐκρινῶς τὴν ἐρώτησιν καὶ τὴν διεύ-
θυνσίν σας, ἐγκλείσατε ἅπαντα ἐντὺς φακέλλου με
10 γρασίαν γραμματόσημα εἰς τὴν διεύθυνσιν:

Péra, Postes Turques, Boite No 20

Ἐντὸς τριῶν ἡμερῶν θὰ ἔχετε σαφεστάτην ἀπίν-
την περὶ τοῦ αἰτουμένου.

ΤΟΝ ΑΥΓΟΥΣΤΟΝ
ΕΚΔΡΟΜΗ ΕΙΣ ΠΑΡΙΣΙΟΥΣ
ΟΡΓΑΝΩΤΗΣ Θ. ΒΑΛΛΑΑΣ

Κατόπιν τούτου πῶς οἱ λόγοι μου νὰ μὴ ἔχουν κά-
ποιαν βαρύτητα;...

Τὰ νευρόσπαστα τῶν Βαλκανίων.

Ὄχι! Ἰδούσα ὡς ποῦ νὰ τοὺς μαζέψω τοὺς 110.
(Καλέμ)

Ο ΠΡΩΤΟΣ ΟΙΚΟΣ ΕΝ ΑΝΑΤΟΛΗ: ΣΤΑΪΝ

Τυπ. «Ἐμπορικὸν» Ἀριστοβούλου, Ἀναστασιάδου καὶ Σοῦ — Ὑπεύθυνος Ἀρ. Δ. Χρησιδής.